

Mária Vrkošlavová - Ševčíková

ŠŤASTNÁ JEŽIBABA

*Túto rozprávkovú knihu venujem svojim rozprávkovým mužom,
synovi Jozefovi, manželovi Jaroslavovi a bratovi Františkovi.*

Text © Mária Vrkoslavová – Ševčíková
Illustrations © Marta Augustinská
Cover design © Lýdia Valter
Slovak edition © Perfekt 2016

ŠŤASTNÁ JEŽIBABA

Tento projekt finančne podporil **u.** fond
na podporu
umenia

Text: Mária Vrkoslavová – Ševčíková
Ilustrácie: Marta Augustinská
Dizajn obálky: Lýdia Valter

Jazyková redaktorka: Alexandra Cighardová
Grafická úprava a zalomenie: Veronika Sabovčíková, DTP Perfekt

Vydal Perfekt, a. s., Cukrová 14, 811 08 Bratislava, ako svoju 748. publikáciu.
Rok vydania 2016
Prvé vydanie

Tlač: KASICO, a. s., www.kasico.sk

Knihu si môžete objednať vo vydavateľstve PERFEKT, Cukrová 14, 811 08 Bratislava,
e-mail: odbyt@perfekt.sk alebo kúpiť v kníhkupectve Vojtecha Zamarovského, Karpatská 7,
811 05 Bratislava 1, alebo na www.perfekt.sk s 30 % zľavou.

Elektronickú verziu tejto knihy si môžete kúpiť na www.martinus.sk, www.dibuk.sk, www.datart.sk
a www.prestigio.sk.

*Môj životný sen o vydávaní kníh sa splnil vďaka Fondu na podporu umenia, ilustrátorky Marte Augustinskej
a vydavateľstvu Perfekt, ktoré sa usilovalo z mojich textov urobiť čo najlepšiu knihu pre deti.*

ISBN: 978-80-8046-764-7
www.perfekt.sk

MÁRIA VRKOSLAVOVÁ – ŠEVČÍKOVÁ

šťastná Ježibaba

Čert a vodník

Na samom konci Rozprávkovej krajiny tam, kde sa končí tajomný Čierny les, je miesto, ktorému sa zďaleka vyhýbajú všetky rozprávkové bytosti. A nielen ony. Aj Rozprávkový Duch ho navštívi len keď musí a on si veru vždy, keď si na toto miesto spomenie, povie, že ešte nemusí... Povráva sa, že tam, kde je Čierny les najtmavší, a kde málokedy preniknú cez husté koruny stromov slnečné lúče, stojí na potoku mlyn. Vraj je to Čertov mlyn. Možno je to miesto začarované, lebo mlyn nikto nevidel, len podaktorí odvážlivci občas začuli pravidelný klepot mlynského kola. Niektorí sa aj snažili k tajomnému mlynu priblížiť, ale zvuky, prichádzajúce z mlyna ich od návštevy odradili a radšej vzali nohy na plecia a utekali kade ľahšie...

Bolo to veľmi dávno, možno sto rokov a možno i viac, keď v pekle žili tým správnym čertovským životom dvaja čerti – Kleofáš a Malvína. Pracovali v oddelení podkurovania pod kotlami, dodržiavali príkazy a nariadenia vládcu pekla Lucifera a ľúbili sa tak, ako sa len čerti vedia ľúbiť. A pretože aj čerti žijú spoločenským životom, často a radi navštevovali

svojich čertovských priateľov. Zdalo sa, že Kleofáš a Malvína majú všetko a k spokojnosti im nič nechýba. Ale predsa – úplne všetko nemali! Jedno im predsa veľmi chýbalo – malý veselý čertík, ktorý by stváral rôzne čertoviny v ich čertovskom príbytku. Keď už prestali dúfať, že sa niekedy dočkajú vlastného čertovského potomka, pošepala Malvína svojmu Kleofášovi:

„Kleofáš, muž môj, dnes pôjdeme oslavovať“. No Kleofáš, ktorý mal veľmi zlý deň, lebo ho bolelo pravé kopyto tak, že ledva pokrivkával, len odvrkol:

„A máme vôbec dôvod niečo oslavovať?“

„Veru máme, veru máme,“ radostne skákala Malvína, lebo ju kopyto vôbec nebolelo a pokračovala:

„Mám dobrú novinu – onedlho aj v našom príbytku bude veselšie. Čoskoro v ňom pribudne malý čertík – náš syn. A to, veru, musíme poriadne oslaviť s Luciferom a so všetkými čertami! Dnes bude v pekle veľmi veselo!“ tešila sa Malvína.

A veru bolo tak veselo, ako už dávno nie. Čerti skákali, výskali, dupkali, až sa z toho zem otriasala a podaktorí ľudia na zemi si mysleli, že je zemetrasenie. Tak veľmi sa vedľa čerti tešiť a oslavovať. Keď bola zábava v plnom prúde, prišiel aj najdôležitejší z dôležitých – Lucifer.

„Kleofáš, teba povyšujem na vrchného kotolníka. Je to veľmi zodpovedná funkcia, váž si moju dôveru! A ty, Malvína – ty budeš hlavnou kuchárkou v našej pekelnéj škôlke. Aspoň budeš na čertíka dohliadať, ale – radím vám – vychovávajúte ho prísne, aby z neho vyrástol poriadny čert, na ktorého budeme všetci pyšní,“ skončil svoju dlhú reč inokedy nezhorčivý Lucifer.

Malému čertíkovi dali šťastní rodičia meno Marbuel, ale všetci v celom

pekle mu hovorili maznavo Marbulínko. Dokonca aj Lucifer si ho s radosťou obzeral a často sa mu láskavo prihovára. Marbulínko bol milý malý čertík s dvomi akurátnymi rožkami na strapatej hlave, rovnými nôžkami s jedným kopýtkom a so šantivým chvostíkom, ktorým neustále pohyboval z jednej strany na druhú. Rodičia boli pri pohľade na svojho syna veľmi pyšní. Až natoľko, že si nevšimli, ako z roztomilého čertíka vyrastá malý divoch, ktorý prestal počúvať ich dobré rady, nechcel chodiť do školy, ani priúčať sa čertovským zručnostiam. Práve naopak, využil každú príležitosť na útek a stretnutia so svojimi kamarátmi tam, kde sa kula nejaká čertovina. Čerti sa mu prestali prihovárať a z milého Marbulínka sa stal lenivý a nevychovaný čert Marbuel. Márne mu rodičia dohovára, Marbuel bol každým dňom neposlušnejší, až jeho správanie nahnevalo aj samotného Lucifera.

„Marbuel, mal som ťa rád, všeličo som ti aj prepáčil, aj odpustil. Ďalej sa však už nemôžem pozeráť na tvojich nešťastných a smutných rodičov. Keď si s tebou nevieme poradiť tu v pekle, poradí si s tebou život. Sám musíš skúsiť, aké je to – žiť bez rodiny, bez pomoci...“, trikrát zatlieskal a... Marbuel sa ani nenazdal a ocitol sa v tmavom Čiernom lese. Len akoby z veľkej diaľky počul posledné Luciferove slová:

„Zo smutnej samoty ťa vyslobodí pochvala toho, komu pomôžeš...“

„No a čo? Myslíš si, že ma takto vytrestáš? Mňa predsa musí pochváliť každý, kto ma uvidí!“ zlostne len tak pre seba si povedal Marbuel, poobzeral sa okolo seba a vykročil do Čierneho lesa. Chodil, chodil, ale nestretol žiadneho živého tvora, ba ani nad hlavou mu nepreletel čo len malý vtáčik.

„Ale je toto zvláštna krajina! Kde ste kto? Ozvite sa mi niekto!“ začal volať, ale ozvala sa mu len ozvena jeho vlastného hlasu.

„Musím sa popozerať po okolí, nájsť si nejaký príbytok...“ začal rozmýšľať a na chvíľku ho premohol zvláštny smútok. Vzдор však bol silnejší a Marbuel odvážne vošiel do húštiny, odkiaľ počul zurčať potok.

„Aspoň sa napijem vody, akosi som vysmádol,“ pomyslel si, keď prišiel k potoku. Aké však bolo jeho prekvapenie, keď na potoku zbadal mlyn s veľkým kolesom, na ktorom sa uchytili nejaké rastliny. Okná boli otvorené, okenicami plieskal vietor a medzi oknami zbadal veľké pavučiny.

„Tu veru žiadny mlynár už dávno nemlel múku, ten mlyn asi čaká len na mňa!“ odvážne otvoril dvere a vošiel dnu. Privítalo ho vlhko, tma a chlad.

„Teplučko, ako u nás,“ spomenul si na peklo, „tu nie je, ale ja si poradím. V lese je dosť raždia, konárov, rýchlo založím oheň a pripravím si nejakú večeru...“

Tak sa čert Marbuel ubytoval v starom mlyne, opravil mlynské koleso, zasial zrno, pokosil prvú úrodu a pomlel prvú múku. Prešiel prvý rok a on čakal na niekoho, kto by ho z jeho samoty vyslobodil. Čakal dva roky, tri,... čakal desať rokov, prešlo i sto rokov. Nik sa tu nezjavil, len mlynské koleso svojím jednotvárnym klopkaním odmeriavalo nekonečný čas.

Tak v smutnom opustenom mlyne zostal žiť osamelý starý čert Marbuel, ktorý už dávno prestal dúfať, že niekedy uvidí svoje peklo, ktoré tak ľahkovážne opustil...

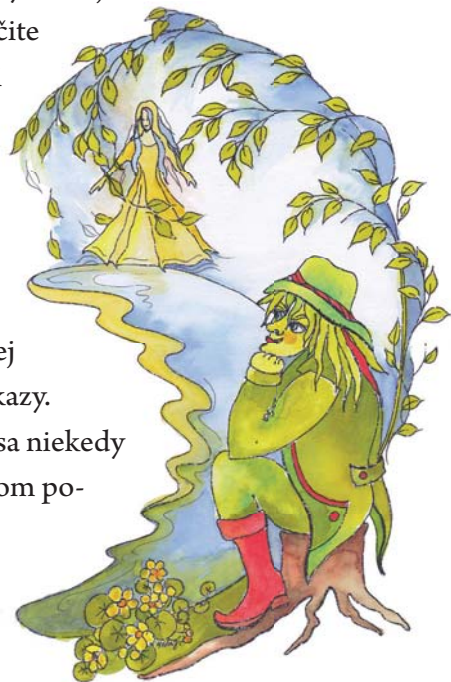
V Rozprávkovkej krajine je miesto známe svojimi jazermami a rybníkmi. Za pekných a teplých mesačných nocí na brehu jazierka tancujú víly svoje tance radosti a lásky, a ich jemné nôžky sa pri nich sotva zeme dotýkajú. Ich nočné radovánky často pozoroval vodník Ferko, ktorý mal neďaleko jazierka svoj malý, ale na ryby bohatý rybníček. Ukrytý sedával na konári hustej vŕby, hompáľal nohami v červených čižmičkách a zaľúbene sa pozeral najmä na tú najmenšiu a najkrehšiu vílu, akú kedy videl. Čelenka posiatá drahými kameňmi krásnila jej striebristé vlasy vyčesané do pôsobivého uzla.

„Ej, či je len ľúbezná táto malá víla! A aké má neobyčajné meno! Rusalka sa volá. Rusalka a Ferko – to znie spolu tak krásne,“ spriadal svoje plány zaľúbený vodník.

„Pri najbližšom splne mesiaca ju požiadam o ruku. Veru tak! Ponúknem jej tie najchutnejšie rybky a okrášlim ju tými najväčšími perlami z môjho rybníčka. Moju ponuku určite neodmietne,“ zastrájal sa a už sa videl, ako si vedie vyvolenú krásavicu do svojho podvodného kráľovstva.

O Ferkových plánoch sa veľmi rýchlo dozvedel vodník z najväčšieho rybníka. Pevnou rukou vládol všetkým vodníkom v Rozprávkovkej krajine a beda tomu, kto neposlúchol jeho rozkazy.

„Feko, čo som sa to dozvedel?! Počul si, že sa niekedy nejaký vodník oženil s vílou?“ prísny pohľadom pozrel na mladého vodníka.

„Si ešte neskúsený a tvojou povinnosťou je zveľaďovať rybník. Máš sa starať o to, aby si v ňom mal veľa rôznych rybiek a nie sedieť na vrbe a obdivovať víly! Časom sa iste nájde aj nejaká súca vodníčka... Ale víla? Ved' tá by ti v ničom nevedela pomôcť. Víly len tancujú a chichocú sa, síce pekne – zvončekovo, ale poriadnej vodníckej robote sa nerozumejú. Nech ťa viac na tej vrbe neuvidím, lebo... sú aj iné rybníky, a sú veľmi ďaleko,“ pohrozil mu prstom a žblnk – už ho nebolo.

Smutný vodník vedel, že tomuto rozkazu sa priečiť nemôže a nesmie. Posledný raz sa pozrel pohľadom plným lásky na krásnu Rusalku a rozhodol sa navždy opustiť svoj malý rybníček...

Nešťastný vodník putoval deň, dva... Na tretí deň cítil, že mu sily ubúdajú. Urobil ešte jeden malý krôčik a unavený si sadol na pník.

„Trošku si oddýchnem a len na chvíľočku si zdriemnem,“ pomyslel si. Skôr, ako zatvoril oči pozrel sa na svoj zelený fráčik. To, čo zbadal, ho riadne vydesilo: pravý šos bol úplne suchý a z ľavého len slabučko kvapkala voda.

„Rýchlo do vody, lebo zomriem!“ Vylakaný Ferko vyskočil z pníka a rozbehol sa tam, kde počul zurčať potôčik. Aké bolo jeho prekvapenie, keď na potoku zbadal starý mlyn s otáčajúcim sa mlynským kolesom.

„Ten preskúmam pozdejšie.“ Vodník skočil do studenej vody, fráčik si namočil tak, že mu z oboch šosov poriadne kvapkala voda a takto posilnený si povedal:

„Kde klepoce mlynské koleso, tam určite bude aj mlynár, ktorý potre-

buje pomocníka.“ Odvážne zaklopal na dvere. Keď nikto neotváral, opatrne vošiel.

„Je tu niekto? Prišiel schopný pomocník!“ Nikto sa však neozýval, nikto neodpovedal.

„To je ale zvláštny mlyn – koleso sa otáča a zdá sa, že sa aj niečo melie, ale po mlynárovi ani stopy?!“

Vtom sa odkiaľsi z kúta ozval mrzutý zachrípnutý hlas:

„Kto si, že sa opovažuješ vyrušovať ma v mojom mlyne?“ Ferko ani nestačil odpovedať, keď zbadal starého chlapa, ktorému zo strapatej hlavy trčali dva zakrútené rohy a na jednej nohe mal kopyto.

„Ba, kiego – vari som do pekla zablúdil, či čo?“ spytoval sa seba i toho rohatého.

„A videl si ty niekedy v pekle mlyn?“ odpovedal mu ten otázkou.

„Ja som vodník, mojím domovom je rybník plný rýb. A v pekle som veru nebol,“ dodal zmierlivo Ferko. „Keď som už tu, nepotrebuješ pomocníka?“ zopakoval otázku.

„Pomocníka ani nie, síl mám dosť,“ vypol sa čert, „ale spoločník – ten mi chýba,“ dopovedal smutným hlasom.

„Už ani neviem, ako dlho tu mlynárčim... Vari sto rokov, možno i viac tu čakám na niekoho, kto bude potrebovať moju pomoc... Ale komu by sa chcelo navštíviť Čertov Mlyn? Aj Rozprávkový Duch sa tomuto miestu vyhýba. Bol tu len raz, aj to som práve nebol doma. Vidiš, ja už toto miesto nazývam svojím domovom... Dávno som už zabudol, ako je v pekle príjemne, teplučko... Tu som od tej studenej vody ešte aj reumu dostal,“ žaloval sa starý čert.

„Tak pod ďalej a odpočín si, zelený chlapík! Ozaj, ako ťa volajú? Ja som, Marbuel... Kedysi ma aj Marbulínkom volali..., ale to je už veľmi dávno.“

„Ja som Ferko. Sám som odišiel z domova, keď som sa nesmel oženiť s tou najkrajšou vílou,“ smutným hlasom sa zdôveroval vodník. „Ako vidím, vody je tu dosť, budem sa starať o mlyn a ty si poriadne zohrej svoje uzímené kosti,“ rozdelil vodník prácu bez toho, aby si od Marbuela pýtal dovoľenie.

„No, vidím, že už si sa aj sám najal do práce... Nuž dobre, zostaň! Ty sa budeš starať o mlyn, ja o teplo, aby sme sa mohli aj zohriať, i keď!...“, pozrel sa na vodníkov fráčik, z ktorého kvapkala voda, „ty toho tepla asi veľa nepotrebuješ.“

Tak začali v Čertovom Mlyne spolu bývať a pracovať dve rozdielne bytosti: čert a vodník. Postupne si na seba zvykli tak, že ich vzájomný vzťah by sme my, ľudia, mohli nazvať priateľstvom...

Potešil sa i Rozprávkový Duch, ktorý si až teraz všimol, ako sa v Čertovom Mlyne rezko zvrátajú mladý vodník a starý čert.

„Zabudol som na nich, musím to veľmi rýchlo napraviť – ach, tá moja stará hlava!“ zabadákal a pokračoval vo svojej pochôdzke Rozprávkovou krajinou.

V Krajine ľudí žil mladý zručný obuvník Marcel. Šil krásne topánky na mieru, ktoré si k nemu chodili kupovať dievčiny aj zďaleka. V remesle sa mu darilo a postupne si kúpil široké pole a postavil aj nový dom.

„Pole i dom už mám, ale gazdina v tom dome chýba!“ povedal a pretože sa veľmi rýchlo rozhodoval, zakrátko bol pripravený vydať sa na cestu.